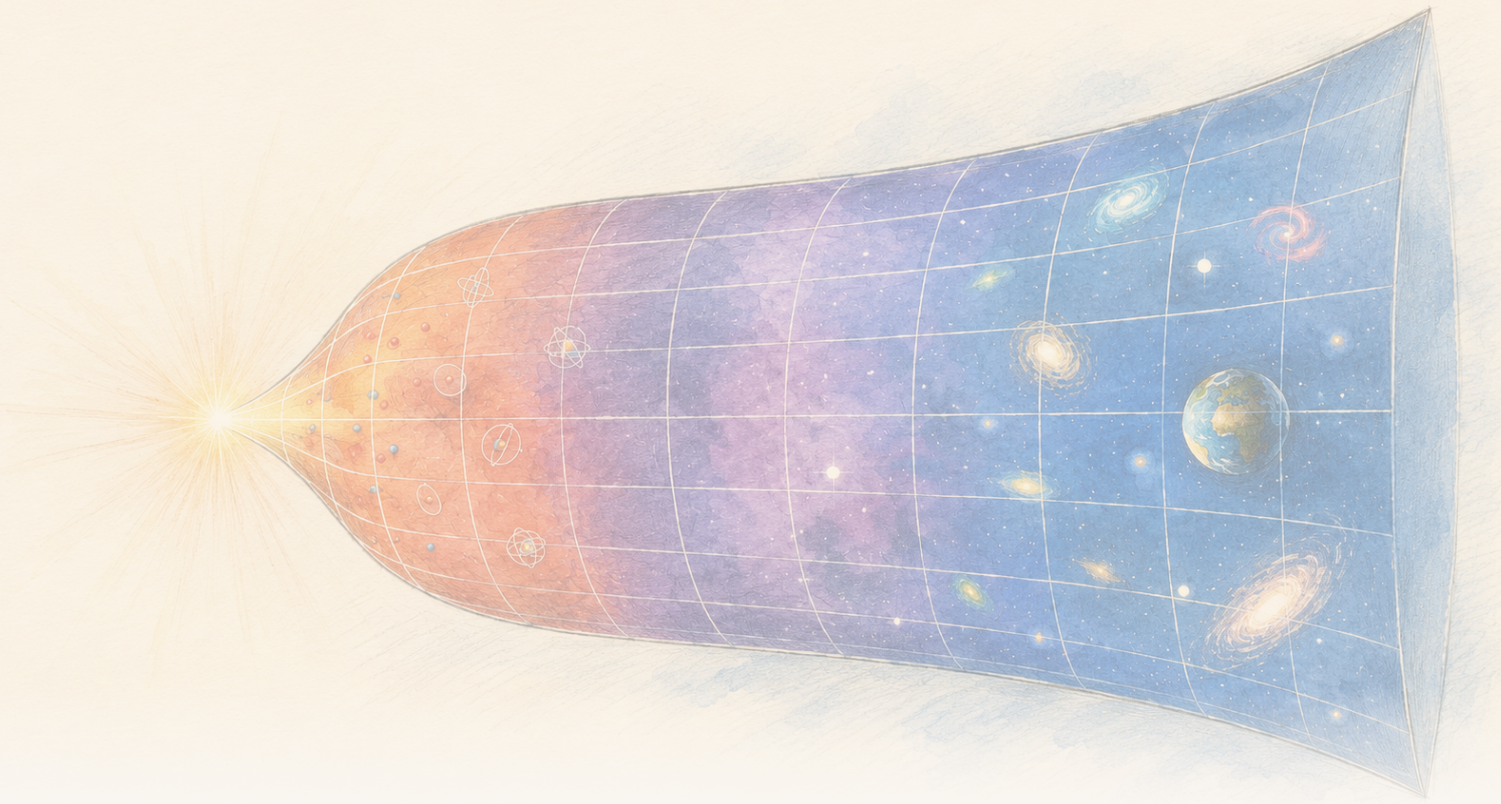

The CLEAN PAPER

WHAT THE PAPER SAYS · WHAT IT DOESN'T · WHY IT MATTERS

درون یک مدل گرانش مبتنی بر آنتروپی، چگالی آنتروپی محلی کاهش می‌یابد اما مقدار کل رشد می‌کند

مقاله‌ای در *D Review Physical* در چارچوب *Entropy, From Gravity* یک مدل پیشنهادی گرانش اصلاح‌شده، دماها، فشارها و قانون اول را استخراج می‌کند. در تقریب فریدمان در زمان‌های دیر هنگام و رژیم خمیدگی کم، چگالی‌های محلی آنتروپی و انرژی مدل کاهش می‌یابند اما انبساط باعث افزایش آنتروپی کل می‌شود. محاسبه از نظر درونی مشخص است اما مشروط: کیهان‌شناسی‌های فریدمان حل دقیق نظریه کامل نیستند و این کار شاهد رصدی برای این که گرانش از آنتروپی می‌آید، توضیحی برای انرژی تاریک اندازه‌گیری‌شده یا یک نظریه کامل گرانش کوانتومی نیست.

Written by Laura Nesso · Cross-checked by Cinzia Vaglio · Edited by Michele Renda · Figures by Nova Vela · AI-assisted,
human-reviewed

Paper: *Thermodynamics of the gravity from entropy theory*, Ginestra Bianconi, *Physical Review D* ,114 024042 (2026) · DOI:
1103/26kn-thgp.10

یک حجم روبه رشد می تواند چگالی را کم و مقدار کل را زیاد کند

اگر در این مدل، با انبساط جهان چگالی آنتروپی کاهش یابد، چگونه ممکن است آنتروپی کل همچنان افزایش پیدا کند؟

جهانی در حال انبساط را تصور کنید که به سلول های بسیار کوچک تقسیم شده است. مقدار یک کمیت در هر سلول می تواند کاهش یابد، در حالی که مقدار کل آن در سراسر ناحیه در حال رشد افزایش پیدا کند. وقتی خود حجم تغییر می کند، کاهش چگالی و افزایش مقدار کل متضاد یکدیگر نیستند.

این مسئله ساده حسابداری در قلب مقاله ای نظری و بسیار بلندپروازانه تر قرار دارد. در D Review Physical، فیزیک دان ریاضی Bianconi Ginestra توصیفی ترمودینامیکی برای **Entropy From Gravity** یا GfE توسعه می دهد؛ مدلی تازه پیشنهاد شده که در آن گرانش از طریق رابطه ای اطلاعات نظری میان ماده و هندسه کدگذاری می شود. «اطلاعات نظری» در این جا یعنی مدل از یک سنجه ریاضی برای تفاوت دو توصیف هندسه آغاز می کند: هندسه فیزیکی و هندسه ای که ماده و خمیدگی القا می کنند.

مقاله کمیت های محلی ای به نام، آنتروپی-k، انرژی-k-دما و فشار-k استخراج می کند. پیشوند k بخش های هندسی مختلف مدل را از هم جدا می کند؛ این ها مواد مختلف یا دوران های مختلف کیهانی نیستند. رابطه قانون اول آن ها همان شکل حسابداری آشنای ترمودینامیک را دارد: تغییر انرژی به دما ضربدر تغییر آنتروپی، منهای فشار ضربدر تغییر حجم مربوط می شود.

$$\delta \epsilon_k = \theta_k \delta s_k - \pi_k \delta v$$

سپس مقاله این کمیت ها را با استفاده از کیهان شناسی های فریدمان در حال انبساط ارزیابی می کند: جهان های آرمانی استاندارد که در مقیاس بزرگ همگن و همسانگردند. در رژیم انرژی پایین و خمیدگی کوچک، نمونه های تحت سلطه ماده و تابش، چگالی آنتروپی و انرژی محلی روبه کاهش دارند، اما انبساط آن قدر حجم اضافه می کند که آنتروپی کل افزایش یابد. انرژی کل در مرتبه پیشرو به یک مقدار ثابت نزدیک می شود؛ یعنی اگر جمله غالب در زمان های بزرگ را نگه داریم و جمله هایی را که با گذر زمان سریع تر محو می شوند کنار بگذاریم.

این یک نتیجه ریاضی تمیز است. مرزش به همان اندازه مهم است: محاسبه درون یک نظریه پیشنهادی انجام می شود و کیهان شناسی های فریدمانی مورد استفاده برای مثال های مشخص فقط تقریب هستند، نه حل های دقیق معادلات کامل. GfE آن معادلات حرکت از تغییر کنش پیشنهادی GfE به دست می آیند و میدان دینامیکی G و بخش های هندسی مرتبه بالاتر را دربر می گیرند؛ چیزهایی که در معادلات معمول فریدمان وجود ندارند. مقاله مشاهده نمی کند که آنتروپی گرانش ایجاد می کند، انرژی تاریک جهان ما را شناسایی نمی کند و نظریه گرانش کوانتومی را کامل نمی کند.

Entropy From Gravity چه فرض می کند؟

نسبت عام گرانش را از طریق هندسه فضا زمان توصیف می کند. ماده به فضا زمان می گوید چگونه خم شود و این خمیدگی به ماده می گوید چگونه حرکت کند. GfE از کنشی پیشنهادی و متفاوت آغاز می کند: اشیای مرتبط با متریک را به صورت عملگرهای کوانتومی در نظر می گیرد و لاگرانژی خود را از یک آنتروپی نسبی کوانتومی هندسی یا GQRE می سازد.

سه اصطلاح در 120 ثانیه

می کند. نمایندگی را تبدیل یا کمیت یک و می کند عمل کوانتومی حالت یک روی که است ریاضی قاعده ای کوانتومی عملگر یک ساخت آن نمی خواهد خواننده از مقاله این گرفت؛ نظر در شکل این به می توان را آن متریک با مرتبط اشیای می کند فرض GfE

کند. بازتولید را

یک لاگراتژی دستورالعمل ریاضی فشرده‌ای برای دینامیک یک نظریه است. آن را روی فضا زمان انتگرال می‌گیریم تا کنش به دست آید، سپس کنش را تغییر می‌دهیم تا معادلات میدان استخراج شوند.

GQRE لاگراتژی ویژه مدل است که GfE انتخاب می‌کند. این ساخت ایده آنتروپی نسبی کوانتومی را برای مقایسه متریک فیزیکی با یک متریک مرتبه بالاتر که ماده و خمیدگی القا می‌کنند اقتباس می‌کند. نامیدن آن به عنوان «آنتروپی» آن را به آنتروپی معمول گرمایی تبدیل نمی‌کند.

آنتروپی نسبی معمولاً سنج‌های برای تمایزپذیری دو توزیع احتمال یا دو حالت کوانتومی است. در GfE مقایسه میان متریک فیزیکی و متریک مرتبه بالاتری است که ماده و خمیدگی القا می‌کنند. «مرتبه بالاتر» به معنای ابعاد اضافی فضا زمان نیست. یعنی مدل بخش‌های هندسی اسکالر، بردارمانند و دو بردارمانند را در یک شیء بزرگ تر بسته‌بندی می‌کند. یک میدان G دینامیکی این مؤلفه‌ها را به هم مرتبط می‌کند و متریک را که هم در بخش گرانش و هم در بخش ماده مدل استفاده می‌شود «پوشش» می‌دهد. چارچوب طوری ساخته شده است که در حد انرژی پایین و خمیدگی کوچک، کنش آن به کنش اینشتین-هیلبرت نسبت عام به علاوه کنش ماده فروکاسته شود.

این جمله آخر را به راحتی می‌توان بیش از حد تعبیر کرد. بازیابی معادلات اینشتین در یک حد، هدف سازگاری برای پیشنهاد است. نشان نمی‌دهد طبیعت بیرون از آن حد از نظریه بزرگ تر استفاده می‌کند.

معادلات میدان GfE همچنین جمله‌ای دینامیکی دارند که چارچوب آن را جمله مؤثر برآمده انرژی تاریک می‌نامد. در این مقاله، Bianconi چگالی انرژی درونی مدل را با آن جمله یکی می‌گیرد. «انرژی تاریک مؤثر» نقش آن در معادلات را توصیف می‌کند. این یک همانندسازی تجربی با انرژی تاریکی که از مشاهدات کیهان‌شناسی استنباط می‌شود نیست.

سه کاربرد متفاوت واژه «آنتروپی»

نسبی آنتروپی بسازند. را ماکروسکوپی حالت یک می‌توانند میکروسکوپی آرایش چند می‌شمارد معمولی ترمودینامیکی آنتروپی مدل ویژه هندسی ساخت یک مقاله این در GQRE تمایزند. قابل هم از حد چه تا کوانتومی حالت دو می‌گیرد اندازه کوانتومی قابل جایگزینی را کمیت‌ها این نام‌ها شباهت می‌شود. استفاده گرانشی لاگراتژی به عنوان و گرفته الهام نسبی آنتروپی از که است می‌کند. استخراج صریح به طور می‌کند استفاده GfE در که را پیوندهایی مقاله نمی‌کند؛

نتیجه دقیق ترمودینامیکی درون مدل

مقاله ابتدا در سطح خود چارچوب GfE کار می‌کند. برای هر مرتبه و نوع درجه آزادی هندسی که با k شاخص گذاری می‌شود، تعریف می‌کند:

- یک آنتروپی- k محلی از GQRE؛
- یک انرژی- k محلی از چگالی انرژی درونی مدل؛
- یک دمای- k مزدوج؛
- و یک فشار- k

این کمیت‌ها از یک قانون اول محلی پیروی می‌کنند. در نمادگذاری مقاله:

$$\delta \epsilon_k = \theta_k \delta s_k - \pi_k \delta v$$

شاخص k فهرستی از مواد یا دوران‌های مختلف جهان نیست. در محاسبه همگن و همسانگرد، پنج مدخل را برچسب می‌زند: یک مدخل اسکالر؛ مدخل‌های زمانی و فضایی جداگانه از بخش بردارمانند؛ و مدخل‌های زمان-فضا و فضا-فضای جداگانه از بخش دوبردارمانند. اسکالر شاخص جهت ندارد، مدخل‌های بردارمانند میان جهت زمانی و فضایی تمایز می‌گذارند، و دوبردار از جفت جهت‌ها ساخته می‌شود. هر بخش می‌تواند دما و فشار خودش را داشته باشد. دما- k همچنین بسته به مؤلفه متناظر میدان G می‌تواند مثبت یا منفی باشد.

این‌ها دماهایی نیستند که با گذاشتن دماسنج کنار یک افق کیهان‌شناختی اندازه بگیریم. دمای استاندارد میدان کوانتومی در فضای دوسپتر با H مقیاس می‌شود: دمای گیونز-هاوکینگ به افق کیهان‌شناختی نسبت داده می‌شود، در حالی که خلأ بانج-دیویس حالت کوانتومی استاندارد و ناوردای دوسپتر است که هم‌بستگی‌های میدانش پاسخ گرمایی متناظر را می‌دهند. مقاله هر دو را صریحاً از دماهای k هندسی خود متمایز می‌کند؛ دماهایی- k که در مثال دوسپتر با H^2 مقیاس می‌شوند. در این جا «دما» نام یک متغیر ترمودینامیکی مزدوج است که از تعریف‌های آنروپی و انرژی مدل استخراج می‌شود.

پس همانی قانون اول یک مشتق‌گیری واقعی است، اما نتیجه‌ای درونی است: کنش و تعریف‌های GfE را بپذیرید، و این ساختار ترمودینامیکی از آن‌ها نتیجه می‌شود.

چرا محاسبه فریدمان یک تقریب است؟

برای تبدیل صورت‌بندی به یک مثال کیهان‌شناختی، مقاله از فضا-زمان‌های فریدمان-رابرتسون-واکر (FRW) همگن و همسانگرد استفاده می‌کند. «همگن» یعنی مدل در مقیاس بزرگ در هر مکان خواص میانگین یکسانی دارد؛ «همسانگرد» یعنی در هر جهت یکسان به نظر می‌رسد. یک عامل مقیاس رشد فاصله‌ها با زمان را توصیف می‌کند، ماده به صورت سیالی کامل و هموار نمایش داده می‌شود و پارامتر هابل H نرخ انبساط را خلاصه می‌کند. این یک پس‌زمینه آرمانی است، نه نقشه‌ای از کهکشان‌های منفرد.

اما یک ناسازگاری ساختاری وجود دارد. جهان‌های فریدمان حل معادلات اینشتین‌اند. آن‌ها به طور کلی حل معادلات کامل و مرتبه بالاتر GfE نیستند؛ معادلاتی که بخش‌های اسکالر، بردارمانند و دوبردارمانند و مشتق‌های میدان G را هم دنبال می‌کنند. معادلات اینشتین فقط در حد مرتبه اول، انرژی پایین و خمیدگی کوچک پیشنهاد دوباره ظاهر می‌شوند.

مقاله این را مستقیم می‌گوید و حل‌های فریدمان را تقریب در نظر می‌گیرد؛ رویکردی که با واردکردن یک حل میدان میانگین به یک نظریه کامل‌تر برای آزمودن ناحیه اعتبار آن تقریب مقایسه شده است. رژیم به انرژی پایین و خمیدگی کوچک نیاز دارد که با $l_P H \ll 1$ خلاصه می‌شود؛ l_P طول پلانک است. شرط دوم می‌خواهد حاصل ضرب متریک القایی مرتبه بالاتر در معکوس متریک فیزیکی مرتبه بالاتر مثبت معین باقی بماند.

بنابراین نتیجه این نیست که GfE «تاریخ جهان ما را پیش‌بینی می‌کند». بیان دقیق‌تر چنین است: اگر یک جهان GfE را بتوان به اندازه کافی خوب با یک کیهان‌شناسی آشنای فریدمان تقریب زد، این‌ها مقیاس‌بندی‌های ترمودینامیکی‌ای هستند که کیت‌های کامل GfE تولید می‌کنند.

نتیجه محلی در برابر کل

درون آن رژیم، کیت‌های محلی مرتبه پیشرو مقیاس‌بندی‌های ساده‌ای دارند:

- چگالی آنروپی مدل با H^2 مقیاس می‌شود؛
- چگالی انرژی مدل با H^4 مقیاس می‌شود؛
- در مثال‌های فریدمان غیر دوسیت در زمان‌های دیر هنگام، این‌ها تقریباً به t^{-2} و t^{-4} تبدیل می‌شوند.

پس هر دو چگالی با انبساط جهان کاهش می‌یابند. اما چگالی مقدار کل نیست.

وقتی مقاله روی ناحیه در حال انبساط فضازمان انتگرال می‌گیرد، حجم روبه‌رشد پاسخ را تغییر می‌دهد. در مثال‌های فیزیکی آشنای تحت سلطه ماده و تابش، آنروپی کل با زمان افزایش می‌یابد، حتی در حالی که آنروپی بر واحد حجم کاهش پیدا می‌کند. انرژی کل به رشد ادامه نمی‌دهد؛ در مرتبه پیشرو به یک ثابت نزدیک می‌شود.

این مفیدترین نتیجه مفهومی مقاله است. نظم‌یافتگی یا رقیق شدن محلی خودبه‌خود با قانون دوم جهانی در تضاد نیست. ممکن است ناحیه‌ای به‌ازای هر واحد حجم آنروپی کمتری داشته باشد، در حالی که آنروپی انتگرال گرفته‌شده به‌سبب رشد سریع تر حجم فضازمان افزایش یابد. محاسبه ثابت نمی‌کند این توضیح میکروسکوپی درست پیکان ترمودینامیکی در جهان واقعی است. نشان می‌دهد چارچوب پیشنهادی می‌تواند در تقریب فریدمان، شکاف محلی-کل را بدون تناقض در خود جا دهد.

مقایسه‌ای با دوسیت، با دمایی متفاوت

مقاله فضای دوسیت را نیز بررسی می‌کند؛ فضازمانی آرمانی با انبساط نمایی و H ثابت. برای یک ناظر منفرد، فقط روی یک الماس علی محدود انتگرال می‌گیرد: هم‌پوشانی مخروط نور آینده یک رویداد پیشین با مخروط نور گذشته یک رویداد بعدی، که ناحیه فضازمانی قادر به مشارکت در مشاهدات میان آن دو را محدود می‌کند. روی این الماس، آنروپی کل GfE با H^{-2} مقیاس می‌شود؛ همان وابستگی به H که در آنروپی آشنای گیونز-هاوکینگ دیده می‌شود. انرژی کل GfE در واحدهای مدل از مرتبه یک است.

یک خانواده از پس‌زمینه‌های کیهان‌شناختی

حالت‌های تابش و ماده سلطه تحت جهان‌های اضافی. مکان یک نه است، همسانگرد و همگن هندسه‌های از خانواده‌ای FRW تحت حالت اما شود، نوشته FRW شکل به می‌تواند نیز دوسیت فضای می‌شوند. متمایز هم از مدل محتوای با که هستند FRW ناظر یک برای فضازمان همان درون که است محدود ناحیه‌ای علی الماس می‌دهد. نمایش را نمایی انبساط و ثابت H با خلا سلطه نیست. جهان از دیگری نوع می‌شود؛ انتخاب

تطابق یک مقیاس‌بندی با استخراج همان شیء فیزیکی یکی نیست. دمای k -متناظر در GfE با H^2 مقیاس می‌شود، برخلاف دمای استاندارد دوسیت که با H مقیاس می‌شود. مقاله این تفاوت را نشانه‌ای می‌داند که دما- k به هندسه فضازمان تعلق دارد نه به میدان‌های کوانتومی‌ای که روی آن پس‌زمینه زندگی می‌کنند.

سپس پیشنهاد می‌کند چنین دمایی ممکن است به تابش گراویتون مربوط باشد، نه گسیل ذرات معمولی. این پرسشی برای آینده است، نه نتیجه این مقاله. نظریه ابتدا باید کوانتومی شود تا روشن شود آیا دماهای آن اصلاً با تابش متناظرند یا نه.

این کار چه چیزی را ثابت نمی‌کند

- به‌طور رصدی نشان نمی‌دهد گرانش از آنروپی برمی‌آید.

- ثابت نمی‌کند جمله مؤثر مدل همان انرژی تاریکی است که در کیهان‌شناسی اندازه‌گیری می‌شود.
- نسبیت عام را با نظریه‌ای آزموده و برتر جایگزین نمی‌کند. نسبیت عام در این‌جا حد انرژی پایین و خمیدگی کوچک پیشنهاد است.
- کیهان‌شناسی‌های فریدمان را به حل‌های دقیق GfE تبدیل نمی‌کند. آن‌ها تقریبی‌اند که برای برآورد رفتار ترمودینامیکی مدل استفاده شده‌اند.
- شمارش میکروسکوپی کامل درجات آزادی فضا زمان را استخراج نمی‌کند.
- نظریه کامل شده گرانز کوانتومی ارائه نمی‌کند و گراویتون آشکار نمی‌کند.
- نشان نمی‌دهد دماهای k -منفی همان خوانش منفی یک دماسنج معمولی‌اند.

نتیجه چقدر قوی است؟

این یک مقاله نظری داوری شده است، بنابراین «شواهد» در این‌جا معنایی متفاوت از آزمایش دارد. پرسش‌های مناسب این‌اند که آیا تعریف‌ها سازگارند، مشتق‌گیری‌ها درست دنبال می‌شوند و تقریب‌ها صریح و کنترل شده‌اند یا نه.

در این سطح، مقاله برای GfE یک فرهنگ‌نامه ترمودینامیکی مشخص ارائه می‌کند و به‌جای تکیه بر تشبیه صرف، ساختار قانون اول را استخراج می‌کند. همچنین مرز تقریب را به‌طور غیرمعمول روشنی نشان می‌دهد: حل‌های فریدمان از نسبیت عام قرض گرفته شده‌اند، در کمیت‌های GfE قرار داده شده‌اند و به رژیمی محدود شده‌اند که متریک القایی رفتار مناسبی دارد.

ادعاهای فیزیکی بزرگ‌تر همچنان بازند. چارچوب تازه است، این مقاله کیهان‌شناسی آن را با داده مقایسه نمی‌کند و برخی از جذاب‌ترین پیامدها — کوانتومی‌سازی، دینامیک هندسه تماسی و تابش احتمالی گراویتون — به‌عنوان مسیرهای آینده مطرح می‌شوند. سازگاری درونی برای یک نظریه گرانز تازه لازم است. کافی نیست تا نشان دهد نظریه طبیعت را توصیف می‌کند.

چرا اهمیت دارد؟

رابطه گرانز و ترمودینامیک قدیمی و عمیق است، از آنتروپی سیاه‌چاله تا دمای فضای دوسیترو. بسیاری از این نتایج حول افق‌ها سازمان یافته‌اند. GfE در عوض می‌کوشد یک سنجۀ اطلاعاتی محلی و جمعی را مستقیماً از رابطه میان ماده و هندسه بسازد.

این که پیشنهاد دوام بیاورد یا نه پرسشی باز است. اما تمرین ترمودینامیکی یک هدف مفید برای هر نظریه مشابهی آشکار می‌کند: باید توضیح دهد چگونه ساختار محلی و کاهش چگالی آنتروپی محلی می‌توانند با افزایش آنتروپی کل در جهانی در حال انبساط هم‌زیست باشند.

این مقاله یک راه ریاضی صریح برای رخ‌دادن چنین چیزی نشان می‌دهد. ارزش آن در بستن پرونده مسئله گرانز-آنتروپی نیست. بخشی از مسئله را به معادلاتی تبدیل می‌کند که فرض‌ها، محدودیت‌ها و آزمون‌های بعدی‌شان را می‌توان روشن بیان کرد.

خلاصه روشن

Bianconi توصیفی ترمودینامیکی درون Entropy From Gravity استخراج می‌کند؛ چارچوبی پیشنهادی برای گرانز اصلاح شده که بر آنتروپی نسبی کوانتومی هندسی بنا شده است. متغیرهای محلی آنتروپی، انرژی، دما و فشار مدل از یک قانون اول پیروی می‌کنند. وقتی کمیت‌های کامل GfE روی تقریب‌های فریدمان با انرژی پایین و خمیدگی کوچک ارزیابی می‌شوند، چگالی محلی آنتروپی و انرژی با انبساط جهان کاهش می‌یابد، در حالی که آنتروپی کل به‌سبب رشد حجم فضا زمان افزایش پیدا می‌کند؛ در نمونه‌های تحت سلطه ماده و تابش،

انرژی کل در مرتبه پیشرو به ثابت نزدیک می‌شود. یک الماس علی دوسیترا آنتروپی‌ای با مقیاس H^{-2} می‌دهد، اما دمای مدل با دمای استاندارد افق متفاوت است. این‌ها نتایج ریاضی مشروط درون GfE هستند، نه شاهد رصدی برای این که گرانش از آنتروپی می‌آید، نه اندازه‌گیری انرژی تاریک و نه نظریه کامل شده گرانش کوانتومی.

منابع

(2026) 024042 ,114 D Review Physical theory, entropy from gravity the of Thermodynamics Bianconi, Ginestra
<https://doi.org/10.1103/26kn-thgp>